

..... Seguia per aquesta serra fins al CASAL D'ERMERARDO a la FONT DE FILMERA i al COLL DE SANT GENIS. 	i al COLL DE VINYA VELLA. Seguia per aquesta serra fins al CASAL D'ERMERARDO a les FONTS DEL COLL DE FILMERA i al COLL DE SANT GENIS, i pujant i baixant arri- bava al cim de la SERRA de la CALMA i a sota del CASTELL DE PINYA NEGRA fins les VINYES DE PALAU, dirigint-se per la selva	i al COLL DE VINYA VELLA, anant fins al cim del MONT CARALIO. Seguia per aquesta serra fins al COLL D'ERMENDO, al COLL DE FILMERA i al COLL DE SANT GENIS, i pujant i baixant arri- bava al cim de la SERRA de la CALMA i a sota del CASTELL DE PINYA NEGRA fins les VINYES DE PALAU, dirigint-se per la selva	i al COLL DE VINYA VELLA, anant fins al cim del MONT CAFRALIO. Seguia per aquesta serra fins al COLL D'ERMENARDO, al COLL DE FILMERA, i al COLL DE SANT GENIS, i pujant i baixant arri- bava al cim de la SERRA de la CALMA i a sota del CASTELL DE PINYA NEGRA fins les VINYES DE PALAU, dirigint-se per la selva
---	---	--	--

partit, els jugadors de l'Unió, començaren molt nerviosos, i això fou causa de que jugades que prodigiosament iniciaven, no obtenien l'èxit merescut, perdent-se moltes d'elles a voltes per massa afició, i altres a les esquifides dimensions del terreny de joc.

Quan anaven uns vint minuts de joc, una aclarida d'en Trias, l'arrebega Marcelo, qui avança i llença un magnífic centre que Masferrer agafa de boleia i fa inútil l'estirada d'en Guti, marcant així el primer i únic tanto pels seus.

No es desanimen els figuerencs, i apreten de valent, més l'encertada actuació dels defenses locals, és obstacle per a que puguin acabar les jugades amb l'èxit que desitgen; però quan mancaven uns 12 minuts per la primera part, un centre de Jordá I, que es mostra el més perillós de la davantera, és collit per Madern que entrega a Pinadell, aquest l'adelanta a Jordá II que a plena carrera i a uns pocs metres de la porta enganxa una canonada, la seva especialitat... hi ja som campions.

Els figuerencs s'animen i dura uns minuts que es fan completament amos del camp, però no dura gaire ja que l'àrbitre senyala la mitja part.

El segon temps queda igualadíssim, estant completament en perill ambdós portes. Durant els primers trenta minuts, el domini correspongué als figuerencs, que no marcaren degut al massa entusiasme

que posaven els jugadors, ço que féu que juguessin massa nerviosos, i no sortissin les jugades tal com ells desitjaven. Al veure que no hi ha res a fer, es posen a la defensiva, per mantenir l'empat i això fa que els quinze minuts que manquen, siguin d'una pressió gran per part dels colomins. Mes tot i això, aquests no poden desfer l'empat ja que en Guti, està fent qui sab si el millor partit de la seva curta vida futbolística.

Cal, però, remarcar que en una ocasió, si no hagués sigut la valentia de Santamaria, hauriem passat un disgust del grosos.

Quan el Sr. Armengol va donar per finida la partida, els jugadors unionistes ballaven de contents. A la caseta on se vestien feia gràcia i pena veure aquell quadre.

En Noguer i l'entrenador Romans, plorant d'alegria; en Bosch no podia treure's el maillot; l'Ariza va tenir un desvaneixement... tot, tot era alegria... quin quadro més pintoresc!!!

Els jugadors del Farnés actuaren sempre amb desitjos grans per obtenir la victòria, però no ho aconseguiren i ens donaren l'impresió d'ésser molt inferiors en tècnica als jugadors figuerencs. Cal fer remarcar però, que malgrat llurs entusiasmes no aconseguiren igualar l'impresió que varen produir-nos en ocasió del partit primera volta a Figueres. Diguem però

que tots ells actuaren amb gran noblesa durant tot el partit.

Els nous campions de la província, primers campions provincials de la Lliga Amateur, actuaren sempre amb gran entusiasme; molt d'ells tingueren moments en que potser no actuaren amb l'encert acostumat, però no cal oblidar l'importància que per ells tenia l'encontre lo que havia de produir en ells un nerviosisme difícil de dominar en jugadors joves i que no han tingut ocasió encara d'actuar en partits d'extraordinària importància. No volem ni podem en aquesta ocasió citar els noms dels jugadors que menys domini tingueren sobre els seus nervis, però sí hem de fer constar que tots jugaren pletòrics de voluntat i entusiasme; podem dir que segons el nostre criteri sobressortiren per llur encert Jordá I, Bosch, Madern, Medina i Gutiérrez.

L'arbitratge del senyor Armengol, fou molt enèrgic i no deixà de cap de les maneres que el joc es traspasés dels límits de la noblesa. El públic, —en el que hi havia una simpàtica (?) representació de Palamós— fou força cridaner i res més. Cal fer constar que hi havia suficient força pública, per tal d'evitar que passés res de desagradable.

Una aclaració: A la Nau dels Esports del dilluns, llegírem la crònica del corres-